

Hatodik fejezet
Öt évvel később...

Rhomm úr, Kanz szektor - 3675 évvel a yavini csata előtt

A droid hatalmasat koppant a földön, ahogy a fénykard kettémetszette fémből készült testét. A támadó átugrotta, és a következő felé sújtott; a másik gyakorló droid szilárdan állta a Djem So harcias, agresszív csapásait. Kitartani azonban nem tarthatott ki sokáig a Tanítvány félelmetes testi erejével szemben. Három, négy ütés, egy kombináció, és a droid máris a földön hevert, fej nélkül, az a magasba röppent, és ott forgott egy ideig, míg a gravitáció végül lehúzta a földre.

Bhor megállt, és körbenézett. Hat droid feküdt körülötte, és ez jóval kevesebb volt az átlagnál. Ennyi idő alatt átlagosan nyolcat gyűrt le. Panaszra viszont így sem volt oka.

Öt év telt el azóta, hogy elhagyta az otthonát, a Rhomm bolygót, hogy Darth Cronus kiképezze. Öt éve történt, hogy járt a Korribanon – és kiírta régi személyisége utolsó szikráit. Öt éve, hogy új otthonra lett – ahonnan mindmáig nem szabadult.

És öt éve ártatlansága végének.

Bhor deaktiválta a fénykardját, mert mára befejezte a gyakorlást. Mestere, mint az elmúlt pár évben mindig, most sem volt vele. Sőt, az elmúlt fél éve nem látta a Nagyurat. Még mindig a flottáját gyarapította, kisebb nagyobb sikerekkel, de ilyen sokáig még sosem volt távol – lehetséges, hogy már nincs is életben. *Az lehetetlen lene, hisz érezném, ha eltávozott volna*, gondolt bele a Tanítvány. A halálában viszont nem érzett volna semmi szomorúságot.

Igen, öt éve valószínűleg megrázta volna a férfi halála, most viszont hidegen hagyná. A kezdeti rajongás fokozatosan váltott át gyűlöletté. Amikor még a kiképzés elején tartottak, Cronus többet foglalkozott vele, de aztán kezdte elhanyagolni, annak ellenére, hogy azért valamilyen szinten szemmel tartotta. Bhor a kezdetektől úgy hitte, kialakulhat köztük egyfajta viszony – viszont csalódnia kellett. Öt év bezártság után rájött, hogy ő csak eszköz a Nagyúr számára, hogy az végrehajtsa a kicsinyesnek tűnő bosszúját. Fokozatosan ültette el benne a gyűlölet csírát a Sötét Tanács és a Birodalom rendszere ellen, de Bhorban ez olyan reakciót váltott ki, hogy haragudott Mesterére..

Haragudott, mert az idő múlásával egyre jobban elvakult, és nem látta be, hogy a dolgok nem olyan egyszerűek. Mindazonáltal volt benne némi igazság is, hisz a Tanácsnak a tagok cserélődésére lenne szüksége, nem pedig az egyre vénebb Nagyurak gyülekezetének kellene lennie. Ezt azonban se a Császár, sem a többiek nem látták be. Ezzel elkerülhető lett volna, az, hogy a konfliktusok ne mélyedjenek el, és csak a két félre tartozzon utána, ne hasson ki a Tanács munkájára.

Mindazonáltal ez a módszer a Sithek világában lehetetlen lett volna, hisz a tanácstagok egytől egyig a Császár, Vitiata Nagyúr legbensőbb szövetségesei voltak. Az új tagok megválasztása akár háborúkat is eredményezhet.

Bhor, bár voltak fenntartásai, mégis követte Cronust, még ha nem is vakon. Belement ebbe a játszmába, kicsit dühös volt, de ha együttműködik, nagy a nyereség. Ő vállalta fel, és végigcsinálja, még ha gyűlöli a Mesterét, akkor is. Ha eljön az idő, úgymint megszabadulhat Cronustól...

Ehhez hasonló gondolatai támadtak, miközben kilépett a gyakorlóteremből. Öt éve mindennap megtette az utat ide. A karján az izmok feltűnően dagadtak, és az állóképessége is megnőtt, az Erő használatával együtt. Cronus megtanította neki a legfontosabbakat, sőt, annál egy kicsivel többet is. Ezenfelül rendelkezésére állt egy archívum is, melyben további képességekre lett, és nagyrészt saját magát képezte, csak néhány kérdést tett fel Mesterének. Továbbá tanulmányozta a Sithek történelmét, és a Sith dogmáknak az értelme is nagyrészt kikristályosodott előtte.

Gyakorlati oktatást is kapott, de ez olyan ritka volt, hogy Bhor jószerével nem is emlékezett a legtöbbről. Cronus néha elvitte őt a Vad Úrbe, hogy segítsen neki, és némi tapasztalatot gyűjtsön. Bolygókon szálltak le, élőlényeket pusztítottak el. A legtöbbjük még csak nem is volt értelmes. Csupán az jelentett veszélyt számukra, hogy nem tudták, mivel is néznek szembe. Viszont minden alkalommal győztesként hagyták el a bolygót.

Bhor ereje pedig ezáltal nőttön nőtt. Megtanulta, hogyan alakítsa át mások szenvedését Erővé, és hogyan használja azt.

És - reményei szerint - hamarosan ezt már élesben is kipróbálhatja.

Ahogy menetelt a folyosón, és elérkezett a lakosztályának az ajtajához, egy egyenruhás tiszt várta.

- Uram, a Mestere megérkezett.

- Mikor? - kérdezte Bhor.

- Alig fél órája - jelentette be a tiszt. - És beszélni kíván önnel, minél gyorsabban.

- Értem - mondta Bhor, és egy néma gesztussal elküldte a férfit. *Na, lássuk, mivel rukkol elő fél év után.*

Nem is lépett be a szobába, inkább elindult a hajóhídhöz. Lépései üresen kongtak a fehér folyosókon, míg a tanítvány fel nem ért a legfelső szintre. Ahogy félrecsusszant előtte, felsejlett előtte a nagy terem. Az elülső ablak impozáns panorámát nyújtott a kinti világmindenségre, ami előtt egy bolygó lebegett.

Ez a bolygó túlon túl ismerős volt Bhornak.

Az ablak előtt álló Darth Cronus megfordult, de nem takarhatta el előle a hatalmas golyóbist.

Szülőföldjét látta, a Rhommot.

- Köszöntelek, Bhor - áradt felé a már-már gúnyos üdvözlés. - Amint látod, visszatértem, és nem is húznám az időt...

- Mit akarsz itt? - kérdezte dühösen Bhor. A bolygó gyenge pont volt lelkében. Túl sokban emlékeztette múltjára, és az ilyen érzelmek sebezhetővé teszik. Épp ezért írtotta ki agyából a Rhomm képét.

- Nagyszerű kérdés - mondta megjátszott örömmel Cronus. - Nos, éreztem, hogy így reagálsz. De... Éppen ezért vagyunk itt. Ez a bolygó, a lakosok, mindenki... Gyengévé tesz téged. Szóval el kell pusztítanod.

Várjunk, gondolta magában Bhor. Túl gyors. Azt képzeled, hogy elvégzem a piszkos munkát úgy, hogy fél éve nem láttam.

- Szerintem itt csak nekem vannak kérdéseim - indult el lassan Mestere felé az ifjú. - Hol voltál ennyi ideig? Azt képzeled, szemet hunyok feletted?

- Ó, úgy látom faragatlan voltam - mosolyodott el ismét a Sith. A magatartása felettébb zavarta Bhort. - De, ezt elnézed nekem? Tudod, ez már a korral jár...

- Ne beszélj így velem! - ordított fel Bhor haraggal. Egy pillanat alatt elcsendesült minden a teremben. - Azt hiszed, játszadozhatsz velem?! Fél évre eltűnsz, aztán csak úgy közlöd velem, hogy pusztítsam el a szülőföldemet?

Bár az ifjú kirohanása mindenki ereiben megfagyasztotta a vért, Cronus nyugodtan maradt egy helyben.

- Nyugodj meg, mindent a maga idejében megtudsz.

- Nem! - kiáltott fel újra Bhor. Teljesen teret engedett a dühének, de nem engedte ki teljesen. - Itt tartasz fogva, öt éve, és nem akarok mást, csak neked megfelelni. Nem lépek előre. Nem csinálhatok semmit, ha nem tudsz róla...

- Nagyon jó - vágott közbe váratlanul a Mestere. - Tudtam, hogy ez lesz. De nem hibáztatlak. Csupán meg akartam tudni, nem hagyott-e alább a gyűlöleted. És jól látom, hogy nem.

Bhor visszavonult egy kicsit, de az adrenalin még mindig tódult a vérébe, és mélyeket lélegzett, hogy lecsitítsa magát. Mindazonáltal dühös volt magára; valójában volt oka haragra, de túlságosan elragadtatta magát. Viszont megtudta, hogy Cronus mennyire ismeri.

Bocsánatot viszont nem fog kérni.

- Térjenek vissza a munkához - utasította a többieket Cronus, majd megvetéssel fordult a Tanítványához. - Te pedig gyere ide!

Bhor odasétált az ablak elé, a Rhomm képe pedig egyre nagyobb lett előtte. Jobban megvizsgálta a Mesterét; a férfi mintha többet öregedett volna, mint kellene. Arcát mély ráncok barázdálták, és kopaszodott az egyébként még dús, éjfékete haja.

- Még egyszer nem beszélsz így velem – suttogta Cronus, és keze egy pillanatra felemelkedett. Bhor jól tudta, mi következik, de védekezni képtelen volt. Torkához kapott, mert légcsőve összeszorult. – Megértetted?

- Meg... - fuldokolta az ifjú, és hirtelen hatalmas kétségbeesés fogta el. Mestere játszott vele, ha karta, feldühítette, ha akarta, könyörtelenül megbüntette.

- Remélem is – mondta Cronus. – És most térjünk a lényegre. Mit is mondtam neked néhány éve?

- Amihez ragaszkodsz, elpusztít – mondta szinte gépiesen Bhor. Épp elégszer hallotta ezt, hogy az agyába vésődjön.

- Valóban – mondta fagyosan a Mestere. – Kivéve persze a fénykardodat, mert az eszköz is egyben. És amint látod, az egyik ilyen dolog itt lebeg a szemed előtt. Erős vagy. Annyira, hogy nemsokára igazi Sith leszel. És egy Sithnek nincsenek gyenge pontjai.

Bhor nem mert felnézni, mert egyre közelebb értek a golyóbishoz.

- A támadás tíz perc múlva indul – folytatta Cronus. – Te a gyalogosokkal mész, elpusztítasz mindent és mindenkit, aki az utadba kerül. A hangárban már várnak rád, úgyhogy azt ajánlom, hogy siess.

- És veled mi lesz? – kérdezte Bhor.

- Itt maradok. Tudod, nem kockáztathatom az életem egy ilyen kis bolygó miatt. Ugye megérted?

Bhor újra szótlán maradt, mert a láthatatlan pumpa egyre jobban feltűzette, és ez újra köszönhető volt Mestere gúnyos hangnemének. Mindazonáltal nem mert újabb dührohamot rendezni, mert félt a következményektől. *Megmutatom neki, mit tudok*

- Meg – morogta Bhor. Nem, nem fogja alárendelni magát neki.

És nem fog elbukni ma. Kiengedi minden dühét, és elpusztítja a Rhommot.

Mindörökké.

A komp a leggyorsabb fénysebesség alatti sebességgel száguldott az úr mélységében, és közelített a Rhomm felé. A Tanítvány nem bírta ülni, előre ment a pilótafülkébe, otthagyva az utastérben az önkéntesekből álló „hadsereget”. Elöl csak a pilóta foglalt helyet, így Bhor leült mellé a másodpilóta székére. Ekkor már a bolygó felszíni formái is látszódtak, zölden és barnán, mintha az egész nagy golyó sárból és fűből állt volna. A földek mellett fénypontok fedték a Rhomm felszínét, ez volt a főváros. Valószínűleg ő itt kezdi majd meg a mészárlást. A bolygó másik féltekéről füstoszlopok emelkedtek fel, hiszen ott már pusztítottak.

Nincs semmi ellenállás, gondolt bele Bhor, ahogy már siklottak is a főváros felé. *Tehetetlenek...*

Némán figyelte, ahogy már a felhőkarcolók közt manővereztek, és egy tér felé tartottak, ahonnan emberek százai futottak el, látva, ahogy a gépük és másik három szállító árnyéka egyre csak nőtt. A várost ostromló egységek szinte egyszerre értek le a téren, és még több a város többi pontján. Egy katlanba zárták a Rhomm népességét, ahonnan nincs kijárat.

A Tanítvány némán felállt, és hátrament a katonákhoz. Azok már teljes fegyverzetben, harcra készen álltak. Őt várhatták, pontosabban a parancsait.

- Rendben emberek – mondta Bhor. – Mindenki célpont, legyen az civil, vagy esetleg katona. Nincsenek túsok. Mindenki indulás!

Furcsa módon nem remegett meg a hangja, még a hasa sem rándult görcsbe. A mai harc ugyanannyan lesz, mint a többi: senki sem állhat az útjába, ő pedig győzelmet arat. Egyedül csak akkor tántorodhat meg, amikor a családjára gondol.

Mit adtak neked?, kérdezte magától. *Azon kívül, hogy felneveltek, csak a magányba taszítottak volna. Nem lehettél volna erős és megállíthatatlan!*

Elhessegette a gondolatait. A szülei tőle távol halnak meg, valószínűleg egy lézerfegyver lövése által. Már rég elfelejtette őket, nem jelentettek neki már semmit... Legalábbis a sötét oldalának nem.

Mivel egy kicsit elgondolkodott, így egy kicsi hezitálással húzta elő a kardját. Elsőként hagyta el a szállítót, füstáradattal kísérve, a fénykard vörösen és halálosan villant meg a Tanítvány kezében. A tér teljesen üresen állt, kivéve persze a szállítókat és az abból kiömlő harcosokat.

Miután a három egység felsorakozott a szakaszparancsnokokkal együtt, Bhor tett egy gyors szemlét. Azután belekezdett:

- Meg kell tisztítanunk az alsóbb szinteket, mielőtt a csapásmérő egységek megérkeznek! – kiáltotta, mert a hangja elveszett a hatalmas térben. Tökéletesen ismételte Mestere utasításait, amit még öt perccel az indulás előtt hallott. – Erre körülbelül fél óránk van! Az egyes egység velem jön, egyenesen a központ felé, a kettes a déli külvárost, a hármas pedig keleti külvárost támadja! Nem késlekedhetnek! Mindenki a dolgára!

Azzal mindenki szétszéledt, Bhor pedig futva indult a tér északi része felé, egyenesen a központhoz vezető sugárúton. A katonák futva követték, de Bhor Erővel felgyorsított iramát nem tarthatták. Jóval tíz méter előnnyel ért el a gigantikus hosszúságú úthoz, amelyet fák, padok és szökőkutak osztottak két sávra az ég felé nyúló épületek között. A védekező fél emberei minden lehetséges dolgot fedezéknek használtak. Érdekes – és okos – módon nem mutatták közvetlenül magukat a fénykardos alaknak – ezért egy pillanatra a Tanítvány meg is torpant, hogy bevárja az egységet. Az ő támogatásukkal esélyük sem lesz ellene.

Túl könnyű...

Néhány dolog azonban szemet szúrt Bhorak. Először is, a civileket tökéletesen evakuálták a nyílt térről. Ebben az esetben hibáztak, hiszen nyilvánvalóan az épületekben bújtatták el őket, pont a csapásmérő egységeknek célpontot nyújtva. Ez megnagyvással töltötte el őt, hiszen ezzel nem lesz

gondjuk. A katonákat, akik harcba vetik ellenük magukat, pedig ők ölik meg, nehogy fennakadást okozzanak.

A másik dolog pedig az volt, hogy a Rhomm harcosai túlságosan nagy teret adtak a támadóknak. Ez érdekes volt. Főleg középen kerestek fedezéket, a két útsávot viszont szabadon hagyták. Mintha... Másnak hagytak volna ott helyet... Nem, járműveknek nem adhattak helyet, azok nem álltak a Rhomm Védelmi Erők rendelkezésére. Az is látszott, hogy nem akartak nyílt harcba bocsátkozni, hiszen mindenki fedezékben várta az összecsapást. *Furcsa...*

- Állj – mondta, és feltartotta a kezét. Mögötte a csizmák kopogása elhalt. – Mindenki keressen fedezéket!

Ekkor hatalmas hullám csapta meg őt. Korábban sosem érzett ilyet. Mintha egy jéghideg, makulátlan kéz markolt volna a gyomrába.

Az Erő hulláma.

A tér jobb oldali sávjában, pontosan vele szemben, egy barna köpenyes alak közelített. Teljesen nyugodtnak látszott, fegyver nélkül sétált a birodalmi seregek felé, mintha nem is egy készülődő vihar közepén állna.

A keze egy intésére a védekező csapat emberei kiemelkedtek a barikádjaik mögül. Szótlanul közelített, mígnem tíz méterrel előtte befejezte a menetét. Még mindig nyugodtan, ám fürkésző tekintettel pillantott Bhorra. Egy fémhenger jelent meg a kezében, amiből kék penge csusszant ki. Immár két fénykard pengéjének zúgása alkotta a gigantikus sugárút háttérzaját.

Bhorban egyre jobban fellobbant a harag lángja. Ököbe szorult a keze, amitől a végtagja elfehéredett. Maga elé emelte a fénykardját. Ha valaki, akkor ő lesz az, aki elkezd a rohamot. Egy pillanatra farkasszemet néztek, és ekkor a Tanítványnak sikerült elemeznie ellenfelét. Mindenképpen Jedi lehetett az illető, bár azt nem tudta, mennyire erős. Ha az Erővel próbálná letapogatni, csakis védőgátba ütközne, amitől valószínűleg meginogna, és előnyt szerezne az ellenfelének. Óvatosan, de agresszívan kell helytállnia – itt most nincs középút. Győzelem, vagy halál.

Egy perc hezitálás után befejeződött az erőfelmérés mindkettőjük számára. Ugyan egy szót sem szóltak egymáshoz, mégis mintha verbálisan gyengítették volna egymást. Nem volt kérdés egyikük számára sem, kivel állnak szemben: két ellentétes célú hitvallás képviselője feszült egymásnak.

A Jedi feldobta, és a Shien formának megfelelően a háta mögé emelte rézsútosan a fénykardját. És aztán várt.

Bhor pedig nem késlekedett. Jól begyakorolt mozdulattal tisztelegett, ám a mozdulatsort támadásba vitte át. Az ellenfele megpördült a tengelye körül, és védte a csapást. Az izzó düh, ami feltüzeltelte a Tanítványt, tovább vitte a lendületével; egyből visszarántotta a pengéjét – megfosztva ezzel a másikat, hogy megakassza a fegyverét -, és máris egy villámgyors kombinációval próbálta hátrébb szorítani, ám újra csak háritás volt a válasz.

Mögöttük pedig elkezdődött a gyalogosok közt a harc: lézerfegyverek hangja hasított a tér minden irányába. Bhornek persze nem volt ideje hátranézni; csak bízni tudott az osztaga győzelmében.

Közben a Jedi ellentámadást indított. Egy pillanatig csupán a levegőbe rajzolt mindenféle mintázatot, így azonban kiszámíthatatlan volt, hol is érkezik az ütés. Végül a nyaka felé suhintott alattomosan, Bhor csak elhúznia tudta. De nem nyugodhatott, mert az előbbi kombinációt egy gyors fordulattal folytatta, és most lábra vágott, a Tanítvány pedig hátrafelé szaltót vetett kényszeredetten, hogy egy kis időhöz jusson. Az ellenfele hihetetlenül képzett volt. Mindenképpen erősebb és gyorsabb nála, és olyan stílust használt, ami talán az egyik legkiegyensúlyozottabb volt, ráadásul Bhor sem tudta, hogyan harcoljon azzal szemben. Minden esetre helytállt, tudása legjavát nyújtotta Jedi ellen.

A párbaj kegyetlen iramban folytatódott, minden irányba. A sugárúton telepített fák hamarosan kidőltek fénykardok csapása által. Nem volt, ki ellenfelük legyen: ha belekeveredtek a csata forgatagába, akkor belevegyültek a tömegbe, és az ellenfél egységeit kaszabolták, mígnem újra találkoztak, hogy folytassák a halálos Jedi-Sith párbajt. Mindazonáltal, hogy Bhor nem nézett még szembe Jedivel és a Shien formával, jól tartotta magát. Ezt nem tudta mire vélni; vajon Cronus kiképzése ilyen jó lett volna, vagy egyszerűen ekkora mértékben fűtötte a harag és a düh által gerjesztett harci vágy?

Az idő és tér elvesztette értékét, nem tudták mióta feszülnek egymásnak. Csapás váltott csapást, de hiba nem csúszott semmibe. Bhor maga a gyűlölete hajtotta, míg a Jedi valószínűleg a lelki békéjéből merített pluszt. Így kioltották egymást, mint két test vektora.

A kérdés csak az volt, ki bírja tovább. A Tanítvány öt éven át keményen edzett, talán pont erre a pillanatra, míg ellenfeléről csak úgy süttött, hogy fizikálisan és mentálisan nagyon tapasztalt.

Aztán, a párbaj hevében kitértek a csata htőköréből. Egy kis sikátorban folytatták, ahol átértékelődtek az esélyek, ahogy a szűk helyen párbajoztak. Bhor megörült, hiszen ez azt jelenti, hogy a Djem So forma előnybe kerül, hisz szűkebb formáról volt szó.

Ami viszont meglepetésként érte, hogy a Jedi formát váltott? Egy másik stílus alapállását vette fel; az Ataru volt az. Az akrobatikus mozgásokra, ugrásokra alapuló formával előnyt kaphatott a kezéhez Bhorral szemben.

A Tanítvány nem törődve a következményekkel, rárontott az ellenfelére, hiszen tőle támadásra úgy sem számíthatott. Egy bonyolult kombinációt zúdított a Jedi fejére, aki hátrálni kezdett. Bhor ugrott egyet, hogy mögé kerüljön; minél beljebb kívánta szorítani őt a sikátorban. Ezzel talán teljesen átveheti az irányítást. Újabb és újabb ütések jöttek; a Jedi már nem is tudott támadni, ami mindenképp az Ataru ellen szólt, hiszen nem bontakozhat ki. Ráadásul az ellenfél arcán egy pillanatra kétségbeesés futott át. Ez újabb töltetet adott Bhornak, és megkettőzni próbálta a tempót. Egy rúgást vitt be a férfi hasába, aki szaltót vetve még hátrább szorult. Ez a kis tér elég lehetett neki, hogy egy ellentámadást indítson. Mégpedig elég furcsa módon.

A Jedi a sikátor oldala felé ugrott, és nem rúgta el magát, hanem a másik lábával is rálépett. A Tanítvány hirtelen megértette, mit akar.

Azt tartják, hogy ha beszorultál, törj ki. A Jedi meg is tette ezt, tökéletesen kivitelezve. A sikátor jobb oldali falán közeledett a Tanítvány felé, elég magasan, hogy az ne érje el. A fénykardja azonban nem volt nála, az gyilkos gyorsasággal közeledett Bhor torka felé. Akármennyire is fölényben volt a Jedi ellen ezelőtt, most az lehetőséget kapott a győzelemre.

Egy pillanatra megállt az idő. A kék színű kard egy pillanatra úgy tűnt, leválasztja fejét a nyaáról. Ám ez nem történt meg - a Tanítvány az utolsó pillanatban húzta le a fejét előle.

Így pedig lehetőség lehetett arra, hogy véget vessen ennek az egésznek.

Valószínűleg a Jedi nem számított erre, mert mintha megnyugodva huppant volna a földre. Bhor minden dühét kiadta magából: az agyában gyűlő pontnyi izzás kirobbant belőle, végigszáguldott erein, és az ujjain keresztül gyilkos villámokként hagyták el testét. Mindezt a védtelen Jedi felé.

A férfi még megpróbált egy védőfalat létesíteni maga elé, de a fénykard eldobása és visszahúzása nagy energiákat igényelt tőle, így a sötét hullám felkapta, és kiröpítette a sikátorból. A fénykardja nagyot koppant a földön.

Bhor azonnal odafutott, és közben fel is vette az ellenfele fegyverét. A győzelem annyira felfokozta az erejét, hogy kétszer erősebbnek érezte magát. Erről beszélhetett Cronus ott a Korribanon öt éve. *Minél többet ölsz, annál jobban gyarapodik az erőd.*

Mikor már ott állt a test fölött, megszondázta őt az Erővel. Még egy kicsit kapaszkodott az életbe, mint egy pióca, de pillanatok kérdése volt, hogy eltávozzon. A teste nagy része elszenesedett, az arcát pedig vérfoltos sebek ékítették. Egy normális embernek ezt látván felfordult volna a gyomra, de Bhornek ez nem jött; talán, már nem is ember, hanem szörnyeteg volt?

Csak később, mikor a Jedi eggyé vált az Erővel, vette észre, hogy a hosszú sugárúton véget ért a harc, és minden elcsendesült. Kivéve a nyögéseket, amelyek a haldoklóklók és sérültek felől jöttek.

Cronus serege elsöpörte a Rhomm védekező erőit.

Aztán szétnyílt az osztag, és maga Darth Cronus sétált méltóságteljesen a Tanítványa felé.

- Nagyszerű munkát végeztél, *Darth Bhor* - mondta halvány mosollyal az arcán. Mintha egy kicsi irigységgel mondta volna ezt.

- Mesterem - mondta halkán Bhor, és féltérdre ereszkedett. - Neked köszönhetem.

A Nagyúr odaért a testhez, és a csizmája orrával kicsit belerúgott, de aztán fintorogva felnézett. - Állj fel. Elvégezted a feladatodat. Leromboltad a Rhommot. Most pedig visszatérünk a hajókra, és folytatjuk a feladatainkat.

Miközben a szállító ülésén ülve elmélkedtt, Bhor rájött valamire. Mostantól minden Cronushoz és a Sith rendhez köti. Nem léphet ki, mert az egyenlő lenne a halállal. Továbbá végig kell vinnie Mestere bosszúját az ő oldalán. Más most már nem számít, az életén kívül.

De vajon, képes lesz-e erre?

Hetedik Fejezet

Ismeretlen típusú cirkáló, Rhomm úr, Kanz szektor

Miután elpusztították a Rhomm utolsó védállásait is, a cirkáló életébe újból belépett a monotonitás. Bhor folytatta felkészülését, és újból belekezdett az edzésekbe; nem részegítette meg, hogy megkapta

a Darth előnevet. Sőt, ennek hatására még nagyobb nyomás ereszkedett rá. Nem tudta, Cronus - mostantól már nem Mestere, hanem legfőbb pártfogoltja - mit bíz rá legközelebb, és a kudarcától is félt.

Cronus, az elkövetkezendő hetekben pedig újra tervezgetett, tervezte a bosszúját, ami már kezdett egyre jobban gyerekesé csökkenni Bhor szemében. Bár, ő maga is elismerte, hogy vannak gondok a rendszerrel, viszont megtanult elfogadni. *Neki is ezt kéne tennie.* Persze, ha a férfi a hatalomról és uralkodásról beszélt, az ifjú Sith egyből megrészesgült. A múltjában - ami a Rhommal együtt elpusztult - talán meg sem értette volna eme szavak jelentését. Sithként azonban ez volt a legfőbb cél, amit követni kell, ami felér magával az étellel.

A hatalomhoz pedig harcon, és erőszakon keresztül vezetett az út.

Az öt év során pedig, hiába alakult ki gyűlölet Cronus iránt, megtanulta őt mégis tisztelni, hiszen nem tartana itt, ha ő nem emeli ki a Rhomm bolygóról. Köszönettel tartozott neki. Ha pedig törleszti az adósságát, akkor minden hatalom az övé lesz.

És Bhor hatalmas elszántságot érzett, még ha kételyei is voltak.

Ezekkel az ellentétes gondolatokkal élte öt évét, és úgy látszott, nem lesz változás. Több hétig állomásoztak a halott bolygó fölött, ebbe az időbe beletartozott az is, amíg Cronus újabb útra ment, de szokás szerint semmit nem árult el a legénységnek.

Hát ennyire tiszteli a szövetségeseit, gondolta keserűen Bhor, hiszen ha tehette volna, mentora után eredt volna, hiszen a hatalom gondolata csábító volt. Ehelyett maradt, és még a parancsnokság sem volt az övé. A hajó Bhielor uralma alatt maradt.

- Üdvözlöm uram - mondta tiszteletteljesen Bhielor, mikor Bhor belépett a hídra.

- Én is üdvözlöm - viszonzta Bhor a köszönést, de a formásokra most legkevésbé sem volt kedve. - Mit tervez, míg a Nagyúr távol van?

- Nem kaptam semmiféle utasítást. Itt maradunk egy ideig a Rhomm felett. Tudja, nem akarom...

- Nem akarja, hogy Cronus csalódjon magában?

- Tudja, korántsem - válaszolta Bhielor. - Elég tapasztalt vagyok ahhoz, hogy bedőljek a fenyegetésnek. Ha akarom elmegyünk innen, ha akarom, akkor maradunk.

Bhort meglepte, milyen lazán, már-már flegmán beszél.

- Miért maradunk? Csak mert azt akarja?

- Igen. Van egy haiuk mondás: akkor teszel legjobban, ha maradsz a helyeden. Ezt tesszük. Itt úgy sincs veszély. A Köztársaság, a Jedik, mind elmentek innen. Azt hiszik, csak fosztogatunk, és tovább álltunk, de nem.

- Ezt honnan veszi?

- Onnan, hogy kiismerem az embereket - magyarázta Bhielor. - És persze főleg a Jediket. Rengeteget szolgáltam már csatahajókon. Alig hiszem el, hogy az Ismeretlen Szektorokból idáig eljutottam.

- Ismerem az érzést - mondta Bhor. - Én is a Galaxis pöcegödreből jöttem...

- Az Ismeretlen Szektorok nem hasonlítanak semmien pöcegödörre. Amit nem ismer, azt ne írja le!

- Valóban - gondolkozott el Bhor. Bhielor meglepte, nagyon beszédesnek bizonyult, és bölcsnek is.

Meglátjuk, tényleg olyan nyitott-e...

- Mit gondol Darth Cronusról? - kérdezte hirtelen.

Bhielor arca ugyanolyan szilárd maradt, amikor ránézett az újdonsült Sithre. Bhor nem tudta mire gondolhatott, csakis a válaszából tudhatta azt meg.

- Maga tesztel engem? Mit akar ezzel?

- Csak azt, aminek hangzott.

- Értem - mondta Bhielor. *Gyanakszik.* - Azt akarja, hogy a bosszújáról beszéljek.

Bhor bólintott.

- Értem. Ha engem kérdez, nem tartom teljesen épeszűnek, de nem tudom, mi játszódhat le a fejében. Őszintén szólva, nem is nagyon ismerem a Sith Rend szokásait. Láttam, mennyit változott az elmúlt években, és... Aggódok.

- Miért? - Bhor kezdett izgatott lenni.

- Azért, nehogy úrrá legyen rajta a téboly, ami miatt a bosszú bukássá változhat. És persze félttem a bőrömet is. Félek, hiábavaló lesz az egész, és Cronus túl önző lesz... Ami a Sitheknél könnyen előfordulhat. De mindezt miért kérdezte tőlem?

- Nekem sem tetszik - mondta Bhor. - Pontosabban... Követem a mesteremet, mert ő segített. Ha kételkedek, akkor is felbátorít, hogy folytassam. Pedig egyre jobban érzem, hogy nem megy... Maga

ezt nem érti. Egyszerűen megrészegeti a hatalomnak már csak a tudata is. Túlságosan elragadtatom magamat, és ez Cronusnak jó. Akárhogy is dühít, hogy Cronusnak akármi jól jön!

- És miért beszélünk pont most erről? - kezdett el sétálni a hatalmas ablak előtt Bhielor. - Az útjába akar állni, és a segítségemet kéri?

- Én nem... - mondta hirtelen Bhor, de elcsuklott a hangja. Egy pillanatra tényleg megfordult ez a fejében. Sőt, nem is egyszer, sokszor már. *Mindent tud. Túl kiismerhető vagyok...*

- Rendben, nem akartam otromba lenni - nyugtatta meg őt az ideiglenes kapitány. - De mivel úgy tűnik, ez egy kötetlen beszélgetés, és nem tudja meg senki, így folytassuk. Tehát, folytassa, mit akar?

Bhor nyelt egyet. *Rendben van, terítsd ki a lapjaidat...*

- Hogy mit akarok? Hatalmat, harcot, *Erőt*. A Sithek létszükségét. Haragot, ami felemészt mindent, dühöt, ami égeti a belsőmet, érti? Ez az *életem!*

- Rendben - mondta nyugodtan Bhielor. - És ehhez mi köze Cronusnak?

- Minden! - magyarázta Bhor szenvedélyesen. Nyíltan kezdett el beszélni. - Ő mutatta meg nekem a Sithek útját, ő vezet a céloom felé, ő az, aki nélkül nem *élhetek*. Öt éve tart ez, azóta tart rabigában, azóta szítja ezt bennem. Mintha eszköze lennék. És én nem ezt akartam! És ahogy múlik az idő, érzem, hogy nem történik semmi, csak lassan haladunk a nagy semmi felé. Kezdek meginogni az úton, amit maga Cronus járt ki nekem. Kétkedek benne, mint emberben, mint Sithben. Érti már?

- Értem - mondta csendesen a kapitány. - De azt nem tudom felfogni, miért mondja el mindezt *nekem*.

- Pont azért. Cronusban már alig bízom...

- Felbátorítaná a szava...

- Vagy megölne a hűtlenségemért! Eszköz vagyok a szemében, nem ember, és ezért gyűlölöm. Kisiklatta az életem!

Ekkor Bhielor elé lépett, és megmarkolta a Sith vállát, és belenézett a szemébe. - Sajnálom. Az egészről azt szűrtem le, hogy nem szeretné, ha Cronus tovább ténykedne. Én viszont mosom kezeimet; nem segíthetek.

- Máris sokat segített - mondta lenyugodva Bhor. - Mindezt kiadhattam magamból. Köszönöm. Nem felejttem el.

- Nem tesz semmit - távolodott el tőle az idősebb férfi. - Erre aludjon egyet. Nem olyan rossz az élete, mint hinné. Pontosabban, tud tenni ellene, mert erős. Én csak azt tudom ajánlani, hogy maradjon nyugton, mert valahogy érzem, hogy Cronusban van még józan ész.

Bhor ebben kicsit kétkedett, de aztán jobban belegondolt, és megváltozott a véleménye. *Elvégre, a téboly nem egyenlő a nagy elszántsággal...* Itt csak az volt a kérdés, meddig mehet még el a Sith Nagyúr?

- Ha maga mondja. További jó napot.

Azzal elhagyta a hidat, és újra a magányába burkolózott.

Darth Cronus két nap múlva landolt a Nightrise hangárjában, és szokásához híven újabb hajókkal tért vissza. Jelen esetben három szállító érkezett vele együtt, mindegyikben önkéntesek, akik már csak a felszerelésükre vártak. Kivételesen mindegyikük az Ismeretlen Szektorokból jöttek, és Cronus szerint hatalmas erőt tudtak közvetíteni.

A szokásoktól eltérően most Bhor ott várta volt Mesterét a hangárban. Cronus meglepett arckifejezéssel nézett rá.

- Mit keresel itt? - kérdezte.

- Gondoltam, megnézem, miért volt olyan fontos elmenned - hiába próbálta leplezni, Bhor hangja igen gúnyosan csengett. - Különben is, már Sith vagyok, oda megyek a hajón belül, ahová akarok.

Darth Cronus csak szótlánul intett, és közösen elindultak a parancsnoki híd felé.

- Hagyja készültségben a kompomat. És szerelje fel még egy emberre való készlettel - mondta az egyik technikusként.

- Távozni akarsz?

- Igen - mondta Cronus. - És most te is jössz.

Bhor elképedt. - Micsoda?

- Jól hallottad. Fél óra, és indulunk.

Megszaporázta a lépteit, hogy minél előbb kiérjen a hangárból, Bhor pedig egy lépés távolságra követte.

- Hová megyünk? És miért pont most?

Csak azután kapott választ, miután már a fehér folyosókat rótták.

- Nem örülsz neki? - kérdezte Cronus. - Múltkor még az volt a baj, hogy nem járkálhatsz ki a hajóról...

- Nem azért mondtam - szakította félbe Bhor Mesterét. - Csak kicsit furcsa volt.

- Reméltem is. Tudod, a katonai erőnk most már számottevő, és úgy érzem, annyi embert mozgósítottam az Ismeretlen Szektorok ezen részéből, hogy most már többet is csinálhatunk, mint tervezgetés.

- Ez azt jelenti, hogy belekezdünk a bosszúba? - kérdezte izgatottan a fiatalabb Sith.

- Igen - görbült apró mosolyra Cronus szája. - Nagyszerű megállapítás. A bosszú elkezdődött.

Mikor a liftben álltak, és kiélvezték a hatalom tudatát, Bhor megkérdezte:

- És hová megyünk először, hogy ilyen fontos?

- A Dromund Kaasra. Megmutatom, milyen erős lettem öt év alatt.

Bár előbb az ifjabb Sith elámult, most megint hüledezni kezdett. *Megmutatni* őt, és a flottát. Mint valami *állatot*.

Csak eszköz vagy...

- Hogy micsoda? - kiléptek a liftből, és könyörtelenül haladtak előre. - Felfedsz engem, megmutatod, hol lehet téged kitapintani?

- Állj - állt meg Cronus. - Úgy látom, ifjú tanítványom, még mindig nem vagy tisztában a dolgokkal. Nyugodj le, és gondold végig - ahelyett, hogy folytatta volna útját, most inkább megállt, és körözni kezdett Bhor körül. - Szóval, én csak egy púp vagyok a Sötét Tanács hátán. Egy apró bogár, amit legszívesebben eltaposnának, és szétkennének a földön. Namármost, ők csak ezt *hiszik*. Én több vagyok egy kis élősködőnél. Erős vagyok. Mögöttem áll egy egész flotta, és legfőképpen *te*.

- Csak eszközök vagyunk - mondta Bhor csendesen az igazságot.

- Ha *eszköznek* képezed magadat, akkor az is vagy - mondta megvetően a Sith Nagyúr. - De hadd folytassam. Lehet, hogy a Sötét Tanácsnak nagyobb az ereje, és több a pártfogoltja, de túlságosan lenéznek engem.

- Te is őket - köpte Bhor. - *Akit nem ismeresz, ne írd le*.

- Ne vágj a szavamba - suttozta nyugodtan Cronus. - Túlságosan jól ismerem őket ahhoz, hogy véleményt formáljak róluk. Erős Sithek, de közösen rossz út felé haladnak. És mindenek előtt, fenn hordják az orrukat. Azt hiszik, irányítanak mindenkit, és mindezt a Császár nevében. De a Sithek világa tele van ármánykodással, és mi is ezt fogjuk tenni. Megtévesztjük őket. Érted már?

Bhor elgondolkodott egy kicsit, és nemsokára rá is jött a kulcsra. *Azt hiszik, kontrollálnak minket*.

- Mit ne mondjak, jól kitervelt a dolog - mondta Bhor.

- A terv még itt el sem kezdődött - magyarázta Cronus. - Ha most felfedem minden eltitkolt dolgomat, azt hiszik majd, hogy elment az eszem, és a gondolatuk egyből rááll arra a tényre, hogy simán elsöpörhetnek, mert egy örült vénember vagyok. Azt hiszik, téged is megnyerhetnek, mert nem ismernek.

- De nekem ellen kell állnom.

- Nem. Pontosán, hogy be kell hódolnod. Ám ez csak megtévesztés lesz. És minden, ami feljük irányul, az lesz.

- Azt akarod, hogy áruljam el a Sötét Tanácsot? - kérdezte Bhor.

- Látom felfogtad a lényegét - mosolyodott el a Nagyúr. - Csatlósokat gyűjtünk, pénzzel, Erővel, minden áron. Elültetjük a magot a fejükben, hogy ártalmatlan vagyok, és ők meg tévedni fognak. A legjobb pillanatban pedig lecsapunk, és új alapokra helyezzük a Birodalmat.

- Mi lesz a Császárral? Az ő ereje túl nagy, hogy ezt meg tudjuk csinálni.

- Mivel a Császár ereje legnagyobb részben a Nagyurak erején múlik, így ő is meg fog gyengülni. Minden létező Erő-foszlányt megsemmisítünk, ami hozzá kötődik!

Bhor nyelt egyet. *Őrült terv*. - Biztos vagy te ebben?

- Teljesen - fordult meg Cronus. - Elhiszem, hogy vannak kételyeid, eleinte nekem is voltak. De idővel belátod, hogy kockázat nélkül nincs siker, nincs bosszú.

De mennyi kockázat? Egyáltalán, van-e valami biztos pont ebben az egészben?

- Ahogy mondod - nyugtázta csendesen az ifjú Sith. - És én követni foglak, mert a hatalom és a vér az, ami inspirál engem. De ha valami másképpen történik, vagy kisiklunk, én esküszöm, hogy *megöllek!*

Cronus csak elmosolyodott. - Ebben nem kételkedem. Ezt akartam hallani. Látom, valami csak ragadt rád.

Aztán Bhor csöndben maradt, és nézte, ahogy Mestere elindul a híd felé.

Felségjelzés nélküli komp, Dromund Kaas, Esstran szektor

A Dromund Kaas körüli űrben egy apró pont nőtt egyre nagyobbra. Cronusék hajója volt az, amint éppen elhagyta a hiperűrt, és a lehető legnagyobb fény alatti sebességgel siklott a kékes-feketés golyó felé.

- Tudod, sokat gondolkodtam azon, meddig mehetek a bosszúmmal - mondta Cronus, ahogy a Dromund Kaas már közeledett. - Hogy a téboly megakadályoz-e a sikerben. Szerintem ez téged is érdekel.

- Miből gondolod? - kérdezte Bhor, megjátszva az ellenkezőjét. - Ez a te dolgod.

- Jobban belegondolva nem. Tudod, túl nagy bennem a gyűlölet, a harag, és ezek nem vezethetnek félre... De mi van, ha az Erő téved? Vagy ha én tévedek? Akkor a terv befuccsol. Akkor talán képes leszel segíteni, vagy leállítani?

- Én csak eszköz vagyok - mondta Bhor hetykén. - Azt teszem, amit mondasz.

- Hányszor mondjam még? - kérdezte dühösen Cronus. - Csak akkor vagy az, ha annak képezed magadat. Namármost, ide kicsivel több kell, mint eszköz. Bajtárs kell, aki segít is az úton. Pont ezért hoztalak el téged abból a pöcegödörből.

- Csakhogy eddig nem ebben a hitben éltem. Pontosabban, elhitetted velem, hogy nem... Nem érdekeltelek, csak mikor legyőztem azt a Jedit, máskor pedig rám sem néztél, vagy ha igen, akkor is csak fenyítettél. Ezek után mit várnék el tőled?

Darth Cronus elmosolyodott.

- Nem emlékszel arra, amit akkor mondtam, amikor elkezdődött a kiképzésed? Azt mondtam, hogy gyűlölni fogsz. És, mint látod, ezt komolyan is gondoltam. A Sithek útja nem móka és kacagás, és ezt valahogy meg kell tanulni. Te így tetted. De ne hidd, hogy az utad véget ért; még ki kell teljesítened az Erőt, a harcon és erőszakon keresztül. És ebben újra segítek neked.

- Cserébe pedig én segítek neked – mondta Bhor. – Igaz?

- Pontosán. Már csak maga a Császár az ingatag pont az egészben. Talán, ha meggyőzzük, vagy őt is magunk mellé állítjuk, akkor sikeresebbek lehetnénk...

- Szerintem az ki van zárva – mondta Bhor. – Én nem igazán értek ehhez, de csak nem olyan gyenge... Már ha mondhatok ilyet.

- Valóban – vakargatta az állát Cronus. – Valójában, ez a terv kezdeti időszakában nem igazán számít, majd később. Bár tervezgetni nem nagy baj... Mindegy. Inkább koncentráljunk a mára.

Mire ezt elmondta, már hallható volt a műszerek csipogása, tehát beléptek a légkörbe.

- Tehát, ez a Dromund Kaas. Igazából utálok itt lenni, cudar egy hely, viszont mélyen átjárja a Sötét Erő.

Éppen egy felhő katlan közepén jártak, ahol gépük körül fénylő villámok cikáztak, ami ezen a bolygón megszokott.

- Ezek a viharok gyakoriak itt – magyarázta Cronus. – Talán maga az Erő idézi ezeket elő. Persze, inkább a bolygó éghajlata és légköre miatt ilyen rossz errefelé az időjárás.

Ahogy a komp szelte a levegőt, hamarosan már egy hatalmas erdőségekkel borított pusztát láttak, megszakítva ezt hegyláncokkal, és földből kiemelkedő hatalmas, kúp alakú épületekkel. Messzebb pedig felhőkarcolók tömkelege nyúlt az ég felé.

- Az ott Kaas City – mutatott az épületek felé a Sith Nagyúr. – Ezek a félig földre fúrt dolgok főleg adatbázisok helye. Talán ide is ellátogatunk majd.

- A Sötét Tanácshoz megyünk?

- Pontosán. Amint kiszállunk, vedd fel a köpenyed, és ne szólj egy szót sem. Nem akarom, hogy rabszolgának tűnj, de azt sem, hogy idő előtt felfedd magad. Nálad van a fénykardod?

- Igen.

- Jó. Tartsd magadnál, de jól rejtsd el. Itt sose lehet tudni. Szóval, amint leszálltunk, gyalog megyünk. A Citadella lesz a célunk, ott ülésezik a Sötét Tanács, és ott székel a Császár is. Tehát óvatosnak kell lennünk. Számíthatok rád, ugye?

- Persze – biztosította őt Bhor. *Valóban, nem akarok semmi balhét.*

- Akkor jó – mondta Cronus, és egy pár percig a monitorra meredt. – Ahogy látom, megérkeztünk.

Kaas City egy kicsit a Rhomm fővárosára emlékeztette az ifjú Sithet, de az már nem létezett benne. *Nagyszerű*, ez jutott először eszébe a betondzsungelről. A házakat, a járdákat függőjárdák kötötték össze. A városból pedig kiemelkedett, fenségesen, vörös fényekkel kivilágítva a Citadella, közepén a Birodalom hatalmas jelével.

- Ott szálluk le – mutatott egy erdőséggel borított placc közepén álló betonos területre Cronus. – Ez itt az Expanziós Körzet. Még a város falain kívül vagyunk, de gyorsan odaérünk. És nem is sietünk.

Pár perc múlva már kint álltak az esőben, ahol vörös ruhás testőrség állta az útjukat.

- Kik maguk, és miért jöttek? – kérdezte a jobb oldalon álló testőr.

- Darth Cronus vagyok – mondta a Sith Nagyúr. – Ő pedig a Tanítványom. Azt ajánlom, álljanak félre, megtaláljuk, amit akarunk.

Elindult előre, de a két férfi visszatartotta.

- Csak ne olyan hevesen. Mi az úticéljuk?

- A Citadella. Kérem, odatalálunk.

- Nem – mondta most a bal oldali. – Parancsot kaptunk, magától a Császártól. Velünk jönnek. Egy ideje fontosabb biztonsági intézkedéseket vezettek be a Citadellán, pontosan a Császár...

- Tudja, mit rendben van – vágott közbe Cronus. – Kísérjenek, csak kíméljen meg a részletektől. És ha lehet, gyalog menjünk. Gyűlölöm a rabszolgákat.

Milyen ironikus, gondolta Bhor, de elhessegette a gondolatot. Inkább próbált belefeledkezni Kaas City látványába.

Először átmentek a város falán. Bent élő városba kerültek, főleg a Sith fajba tartozó személyek és rabszolgáik mentek a dolgukra. Több épület magasodott egymás mellett, összefüggve.

- Ez itt az Akadémia, és körzete – magyarázta Cronus halkan Bhornak. Az ifjú Sith nem nagyon látott Tanítványokra hasonlító embereket, de végül is, nem izgatta a dolog. Aztán indultak beljebb, a jó tempóban menő örök után, akik törték nekik az utat.

Átmentek egy üveggel körbevett függőjárdán. Oldalra tekintve, lent még egy szint határolódott el. Szórakozóhelyek hirdették szolgáltatásaikat – *Nexus Room*, hirdette az egyik cégér, érdekes mintákat kivetítve a levegőbe. Bhor sürgő-forgó embereket látott, akik bár nem voltak sokan, mégis betöltötték a teret. Lassacskán végigmentek a függőjárdán, és újabb hatalmas térre értek.

- Az ott egy kereskedelmi épület – nézett egy nagyobbnak mondható felhőkarcoló felé Cronus. Egyenesen viszont már ott magasodott a Citadella; a bejáráthoz azonban még jó pár szintet le kellett menniük. Újabb függőjárda következett, ami egy épületbe vezetett. Szállások voltak itt, több szinten elhelyezve. Itt szálltak be egy turboliftbe, melynek egyik oldala egy ablakra nézett, így láthatták, ahogy hajmeresztő sebességgel haladnak lefelé. Az alsó szint, ahol a Citadella bejárata volt, már nem volt messze. Két perc múlva már újra egy téren voltak.

A ködfelhő miatt onnan letről már nem lehetett látni, meddig nyúlik a gigászi felhőkarcoló. Birodalmi lobogók jelölték a nyílegyenes utat a bejárat felé, ahol újabb vörös ruhások strázsáltak.

Míg végigérték az úton, az jó két percbe telt, a bejáratnál pedig megállították őket.

- 12-es – szólalt meg az egyikük. – Mi járatban erre?

- A Sötét Tanácshoz jöttek. Csak tudnám, miért. Engedd be őket, 71-es – javasolta 12-es.

- Rendben – adta be a derekát az. – De tied minden felelősség, ugye tudod?

- Ne oktass ki, mindent tudok. Szóval engedj. Nem hiszem, hogy ártanának – tett egy alig látható fejmozdulatot a két Sith felé. – Indulás!

Azzal intett, és ők pedig betették a lábukat a Citadella belsejébe.

Jó tizenöt méteres falak vették őket körbe, hosszú folyosóval, és több felé nyíló átjárókkal.

- Vigyen a Tanácshoz, amilyen gyorsan csak bír! – utasította a testőröket Cronus. Látszott rajta, hogy kezd türelmetlen lenni.

A vörös ruhások pedig elindultak egy lift felé. Nyolcvan szintet mentek felfelé, ahol egy kísértetiesen hasonló folyosóra értek, mint az előző. A különbség, hogy a végén egy kamra bejáratához hasonló ajtó kapott helyet. A folyosó közepén egy hatalmas terem húzódott, aminek közepén egy hatalmas szobor állt, birodalmi lobogókkal körülvéve.

A Sith Szentély impozánsan nézett ki.

Szerencsájuk volt, hiszen keveseket engednek be ide. Úgy látszott, a testőrségnek sikerült elérni, hogy bejöjjenek ide.

- Ott a bejárat – mutatott az ajtó felé 12-es. – Itt elválnak útjaink.

Cronus pontosan tudta, mi merre van, hisz járt már itt.

- Rendben, Tanítványom. Induljunk.

Delejes csendben megkerülték a hatalmas szobrot, és az ajtó felé masíroztak, amin belül a Sötét Tanács ülésezett. A Szentélyben a vörös fények uralkodtak, ami kísértetiessé tette a helyet.

A kamra előtt két ór állt, de ők szó nélkül beengedték őket. Beléptek a terembe.

Maga a kamra nem volt valami nagy, de ezt nem lehetett igazán megjósolni, hiszen félhomály uralkodott. Maga a helység félkör alakú volt, a falba pedig kisebb nyílások voltak vájva. A nyílásokban pedig ott ültek a Sötét Tanács tagjai.

- Darth Cronus, hát eljöttél hozzánk – mondta a jobb szélén ülő egyik tanácsstag. Darth Vowrawn volt az, Cronus leggyűlöltebb ellenfele. Azonban a többi Sith – Darth Marr, Darth Mekhis, Darth Ekkage és Darth Azamin – mind Bhorra tapasztotta vörösese szeméit. – És ki ez a másik ember, akit elhoztál ide? Szökevény?

- Üdvözöllek titeket, Nagyurak. Úgy gondoltam, régen hallattam már magamról, és most újra jelentkezek...

- Ne játszd magad Cronus! – figyelmeztette őt Darth Vowrawn.

- Értettem – mondta Cronus. – Szóval, jogosan merülhetett fel bennetek a kérdés, mi lett velem? Gondolom, azt vártátok, meghaltam valahol az Ismeretlen Szektorokban. Emlékeztek még a flottámra?

- A lényeg, Cronus – figyelmeztette dühösebben Vowrawn, még a sötétben is jól látszódott, hogy csápjai idegesen mozogni kezdenek.

- Tehát, az a flotta nagyobb lett – magyarázta a Sith Nagyúr. – Ráadásul, nem csak a flotta lett jobb, hanem én is. Tanítványom, állj elő.

Bhor lehúzta magáról a csuklyát, és előrelépett. Látszott a Sith Tanácson az érdeklődés. Többen is, mint például Darth Mekhis és Darth Ekkage, előredőltek.

- *Mutatkozz be* – üzent neki a korábbi módon, gondolati síkon Darth Cronus. *Hát eljött az idő, hogy az előjárók szeme előtt színt valljak.*

- A nevem Darth Bhor – mondta végül. – Darth Cronus a Mesterem volt, mindaddig, míg el nem pusztítottam saját magam énjét, és egy Jedi Lovagot.

Pillanatnyi csend állt be, végül pedig Darth Ekkage szólalt meg:

- Tehát Sith Lovagnak vallod magad? Azt először bizonyítsd be itt, a Sithek legősibb színterén.

Ezt hogy érti?, kérdezte magában Bhor, de ekkor sötét fuvallat csapta meg. Zavar támadt az Erő sötét selymében, a szíve pedig hirtelen a torkában dobogott. A külvilág megszűnt létezni, az adrenalin pedig betódult a vérébe.

Egy pillanatra egy kép villant be az agyába: egy éles tárgy leválasztja fejét a nyakától.

A jövőt látod.

Az ifjú Sith pedig reflexből lehajolt, a feje fölött egy sötétlő vibropenge húzott el. Cronus is félreugrott, őt azonban csápok húzták arrébb a kamra középső részétől, ahol két vörös ruhás testőr, és Bhor állt.

Tehát ez az a próba, villant az agyába, de akkor már állta a harcosok vad csapásait.

A Sötét Tanács váratlan húzást alkalmazott, hogy tesztelje. Maga a csatatér nem volt tágas, de elfértek benne a viaskodó felek. Hamarosan halálos tánc kezdődött a Sötét Tanács kamrájában.

A testőrök igen képzett harcosoknak bizonyultak, főleg vívásban. Ősi vívóformát használhattak, amiben felfedezhetőek voltak a Makashi halálosan elegáns támadásai. Bhor maga is ezt a formát alkalmazta most, lévén, hogy a Djem So stílus nagyobb helyhiányában nem tudta volna hasznosítani. Emellett a Makashi több ellenféllel szemben is hasznosnak bizonyult.

Bár egy ideig kiegyensúlyozottnak tűnt a párbaj, az ötödik perc környékén az egyik testőr a falhoz szorult, és kitöréssel próbálkozott. Bhor éppen lehajolt egy fejre mért vágás elöl, és ezt az alkalmat akarta kihasználni, ám a Sith elugrott a két támadója közül, és még arra is volt ideje, hogy pengéjét oldalra húzza – kettévágva ezzel a kitörni készülő vörös ruhást.

Miután már csak egyedül maradtak, Bhornak nem volt igazán nehéz dolga, bár egy-két alkalommal majdnem kifogott rajta a testőr, aki agresszívebb és gyorsabb módon támadt, a szűk hely ellenére is. Maximálisan megpróbálta kihasználni a rendelkezésre álló teret. Körözött a Sith körül, és trükkös, gyors vágásokkal operált. Kombinációként helyet változtatott, így Bhor legtöbbször a levegőbe suhintott pengéjével. Csapás követett csapást, ám a Sith jobb erőnlétben volt, mint ellenfele. Az egyik vágásnál megakasztotta a testőr vibropengéjét, majd izomból térden rúgta őt. A férfi féltérde ereszkedett, eközben Bhor pedig kilökte kezéből a vibropengét. Egy jól irányzott suhintás vetett véget életének. A testőr feje egy pillanatig pörgött a levegőben, azután a gravitáció hatására nagyot koppanva a földre hullott.

Bhor deaktiválta a vörös pengét, és térdre ereszkedett. A tanácsstagok közül többen elégedettnek látszottak. Ismételten Mekhis szólalt fel:

- Kiálltad a próbánkat, bár ezzel még nem bizonyítottad erődöt a Tanács számára – mennydörögte. – Viszont az iménti teljesítményed előtt fejet hajtunk; és Darth Cronus előtt is.

- Köszönöm – mondta Bhor Cronus helyett is, aki már ott állt mellette, a sötét béklyók már nem tartottak őt gúzsban.

- Állj fel – utasította őt Mekhis. – Van még valami, amit el szeretnél mondani, Cronus?

- Azért jöttem, hogy, bemutassam nektek Darth Bhort – mondta a Sith Nagyúr. – És hogy elmondjam, elpusztítottam a Rhommot a segítségével. Az a bolygó nem okoz több gondot nektek.

- Nagyszerű – szólalt meg ismét Darth Vowrawn, az aranyvérű Sith. – De úgy gondolom, ott kell még maradnod a Kanz Szektorban.

- Én is így hiszem – mondta Cronus. – Bár, számíthatok rám, ha nagyon muszáj. A flottám ott áll, bevetésre készen. Bár figyelmeztetek titeket: akármikor ellenetek is irányíthatom a hajóimat!

Vowrawn elmosolyodott. – Tehát még mindig ilyen ellenséges vagy. Nem baj. Nem is vártunk mást tőled. Mindazonáltal, elfogadjuk, ha segíteni akarsz. A háború mindenki érdeke, ezt ne feledd. Kívánsz még valamit mondani?

- Nem, Nagyúr – mondta Cronus. – Ez minden.

- Akkor távozz – intett Vowrawn, és a két Sith megfordult, és kilépett az ajtón-

- Ez a fiú érdekes – fogta meg az állát Vowrawn. – Érzem, hogy a hasznunkra válhat.

- Adjunk még egy kis időt neki – szólalt meg első ízben Darth Marr. – Majd elvállik, mit kezd Cronus mellett... De valóban. Én is érzem, hogy többre hívatott, mint statisztá a gyerekesen bosszúszomjas Cronus mellett.